

Hajnali 5 óra. A lány éjszakája most ér véget.
A férfi napja most kezdődik. Szikrázik a levegő, amikor találkoznak.

Walk of Shame

egy házban az ellenséggel

*fine
selection*

LAUREN LAYNE

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

LAUREN LAYNE

Walk
of
Shame

egy házban az ellenséggel

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Georgie

Kedd reggel

EJTSÜNK PÁR SZÓT A HAJNALI ÖT ÓRÁRÓL!
Amit a nap legrémesebb órájaként is emlegetnek, ugye?

Mondom, miért:

Amennyiben ébren vagy *hajnali* ötkor, az több különböző dolgot is jelenthet, és mindegyik *borzalmas*.

Első forgatókönyv: épp úton vagy a reptér felé, hogy elérj egy korán induló gépet. *Borzalom*.

Második forgatókönyv: egész éjjel buliztál, a vodka épp kezd kiszállni a fejedből, és már elég józan vagy, hogy felismerd, a napod hátralevő részének szerves elemei lesznek a fejfájás-csillapítók, a szénhidrátok és minden hangos zaj kerülése. *Borzalom*.

Harmadik forgatókönyv: éjszakai agymenésed közepette ébren fekszel az ágyban, bámulod a plafont, és utálod az életed. Talán egy kicsit magadat is, de ki vagyok én, hogy ezt megítéljem? *Borzalom*.

Most kapaszkodj meg, mert a negyedik forgatókönyv a legborzalmasabb mind közül: azért vagy ébren hajnali ötkor, mert egy

mogorva pöcs vagy, akinek merevebb az időbeosztása, mint a testtartása, és az élete csupán annyiból áll, hogy *edzés, sarki iroda, edzés, sarki iroda*. És így tovább. Emellett valószínűleg az a típus vagy, aki fehérje- és kelkáposztaturmixon él, előszeretettel hangoztatja, hogy *a tested egy templom*, ezáltal megerősítve azt, amit már úgymint tudunk rólad.

Nincsenek barátaid.

De túlságosan előreszaladtam.

Lássuk csak, hajnali öt van, és én, Georgie Watkins... egészen izgatott vagyok emiatt.

Tudom. *Tudom*.

Négy hónapja még fogadtam volna a kedvenc vintage Chanel táskámban, hogy konkrétan nulla az esély arra, hogy én várni fogom ezt a hátborzongató hajnali öt órát.

És mégis itt vagyunk.

Most mondhatnátok, hogy akkor kell léteznie egy ötödik forgatókönyvnek is a korai ébrenlétre.

– Jó reggelt, Ramon – dalolom, ahogy keresztülyomulok az ötvenhatodik utca és a Park sarkán álló luxus felhőkarcoló ajtaján, a házén, amit otthonomnak hívok.

A portás/biztonsági őr/mindig-kedves-jófiú felpillant, és barátságosan rám mosolyog.

– Ms. Watkins. Jó reggelt!

A recepciót általában nyüzsgő, élénk légkör övezi. Hétkor kezdődik, amikor a portások igyekeznek kielégíteni a türelmetlen lakók igényeit, miközben az apró, Louis Vuitton hordozójukban gubbasztó kutyusok éles, fülsiketítő ugatással üdvözlik őket.

De erről majd később.

Jelen pillanatban a fényűző előtér csendes, csak egyetlen éjszakás dolgozik a recepción, tartja a frontot, míg a nappalos fiúk megérkeznek, hogy kezelni tudják a reggeli tolongást.

Az új Tory Burch táskámmal a hónom alatt feltartom a kezemben levő dobozt, és kecs egetetően felvonom a szemöldökömet.

– Hoztam magának valamit.

Ramon mosolya kiszélesedik, barna szeme csillog.

– A feleségem szerint maga fel fog hizlalni.

– Mondja meg Martának, hogy most *állatira* divatos az aputest – teszem le a fánkös dobozt a pultra, és megemelem a tetejét. – Persze csak ha nem kér ebből a juharszirupos-baconös fánkösöl.

Ramon keze már a dobozban, áhítattal ingatja a fejét, ahogy fel emeli a cukros finomságot.

– Még meleg.

– Nos, *gyakorlatilag* a bolt nem nyit ki ötíg, de olyan hűsésés vásárlójuk vagyok, hogy beengedtek egy kicsivel korábban – mesélem, miközben a sorba rendezett fánkösöt méregetem, és próbálom eldönteni, hogy csokoládés hangulatban vagyok, vagy megkockáztas sam a porcukrosat.

Mivel az Alexander McQueen miniruhám fekete (a porcukor ös-ellensége), a csokisért nyúlok. Közben felteszem a táskámat a pultra, és előhalászom a telefonom: hajnali 4:58 van.

Még két perc.

– Hogy bírja Marta a terhességet a hármas számú babával? – hara pok bele a fánkösba, és ismét Ramonra nézek, aki addigra már elpusz- tította a sajátját, és a következöön mereng. Közelebb pöccintem hoz- zá a dobozt.

– Jól. Izgatott, hogy végre kislányunk lesz.

– Egy kislány! – nyúlok át a pulton, és megszorítom masszív alkarcját. – Gratulálok, nem is tudtam!

– Csak tegnap derült ki – teszi hozzá Ramon egy boldog mosoly kíséretében, és úgy tűnik, el is döntötte, hogy a jó hír egy újabb fánkért kiált.

– Úristen, meg is van a *tökéletes* babaajándék! – örvendezem majszolás közben. – Láttam egy imádnivaló Burberry rugdalózót a Bergdorfban egyik nap, egy édes kis piros masnival...

– Igen, hiszen minden újszülöttnek pont erre van szüksége – vág közbe egy mély hang. – Egy négyszáz dolláros textildarabra, amit tisztítóba kell hordani. Ne légy nevetséges, Georgiana!

Nem kell az órára néznom, hogy tudjam, hány óra van.

Öt.

Pontosan.

Nem veszem a fáradságot, hogy megforduljak, csak a szemem forgatom, miközben vörös körmeimmel újabb darabot török le a fánkból, és a számba pattintom.

– Ramon, tudna beszélni a karbantartókkal, hogy kicsit csavarják fel a fűtést? Eléggé hűvös lett hirtelen.

Ramon elég régóta dolgozik itt ahhoz, hogy tudja, a kérésem nem komoly. Nem is figyel rám. A fánkját letéve pattan fel, és gyakorlatilag tisztelegve üdvözli az újonnan érkezettet.

– Mr. Mulroney. Jó reggelt, uram!

– Mr. Ramirez! – A hang mély és komoly, enyhén türelmetlen, de nem goromba.

Ismeritek a közmondást, hogy „jó tett helyébe jót várj”? Nem vagyok benne biztos, hogy ez igaz. Nagyjából minden reggel fánkot hozok a recepciósi fiúknak, és imádnak. Tudom, hogy így van.

De őt *tisztelik*.

Megadom magam az elkerülhetetlennek, és hagyom, hogy a pilantásom oldalra tévedjen. Egy mogorva, rideg, barna szempárral nézek farkasszemet.

Felöltöm a legszelebb és legragyogóbb mosolyomat, mert tudom, hogy ezzel az örületbe lehet kergetni.

– Jó reggelt, Andrew! – köszöntöm édes hangon.

Mint mindig, Andrew állkapcsánál megrándul egy izom, ahogy a szempilláimat rebegettem.

– Georgiana!

Elfojtom a kényszert, hogy a szemem forgassam. Egyedül a néhai nagyanyám hívott így, és szerintem ő is csak azért, mert névrokonok voltunk. Mindenki más Georgie-nak hív. Jó, nem *mindenki*. Ramon és a többi srác még mindig ragaszkodik a Ms. Watkinshoz, de rajta vagyok az ügyn. Lásd: fánk mindennap.

Szélesebbre húzom a mosolyom, és Andrew felé tolom a dobozt.

– Fánkot?

Elhúzza a száját. Ha esetleg eddig nem sikerült volna kitalálni, ő az a fajta, aki egy fánkra csak megvetően tud ránézni.

Megemeli az unalmas, fekete utazóbögréjét.

– Már reggeliztem.

– Quinoaturmix néhány falatnyi spenóttal és egy csipet önelégültséggel? – kérdezem.

– Fehérjeturmix.

– *Elképesztően* bőségesnek hangzik.

Iszik egy kortyot abból a borzalomból. Hideg, barna szeme engem figyel.

– A tested egy templom, Georgiana.

Na, tessék!

Ezzel vissza is kanyarodtunk a korábbi megjegyzésemhez, hogy miféle emberek kelnek hajnali ötkor.

Én? Én vagyok az, aki az átmulatott éjszakából érkezett, habár örömmel jelenthetem, hogy huszonhat évesen sokkal jobban megy, mint amikor huszonkettő voltam, és már nem érzek késztetést arra, hogy a sárga földig leigyam magam. Többnyire megállok néhány pohár pezsgőnél, és sosem iszom éjjel kettő után, úgyhogy most is tökéletesen józan vagyok. Szerencsére vagy szerencsétlenségemre... még nem tudom biztosan.

Viszont *ő?*

Nos, gondolom, már tudjátok, *ő* melyik hajnali ötös típus. A négyes forgatókönyv.

És ki is *ő?*

Andrew Mulroney, Öméltósága.

Ezt onnan tudom, hogy pont ugyanazon a napon költöztünk az épületbe, és épp mielőtt belemerültünk volna a brutális vitába arról, hogy melyikünk költöztetői élveznek elsőbbséget, átnyújtotta a névjegykártyáját.

A vastag fehér kártya szerint a jogi diplomáját egy menő egyetememen szerezte, ami épp passzolt a full extrás öltönyéhez, amit azon a szombaton viselt.

Andrew olyan felsőbbrendűséggel adta át a névjegyét, hogy egy fél pillanatig tényleg azt kívántam, bárcsak nálam is lenne névjegy, ami felülmúlná az övét. Mondjuk arany csíkozással, vagy ilyesmi. Nem is, *platinával*. Gyémánttal a sarkában. Túl nehéz lenne, leejtené, és ezért le kellene térdelnie a lábaimhoz, hogy felvegye.

Aztán rájöttem, hogy ez ugyanúgy nem reális, mint hogy névjegyem legyen.

Mert mégis mi állna rajta?

Georgie Watkins, hivatalos partilány?

Na, elkalandoztam. A párás júliusi reggel magas hőmérséklete ellenére az az összecsapás egy elhúzódó hidegháború kezdete volt.

Én – a társasági ember – a 86A lakásban lakom, míg Őméltósága a 79B-ben.

Nem vagyok egészen biztos benne, hogy meg fogom nyerni a háborút, de ezt sosem árulnám el Andrew-nak.

Hagyom, hogy a tekintetem elidőzzön rajta, még ha a megjelenése ritkán is tartogat meglepetéseket. Ez az ember tökéletes példája az egyhangúságnak, mintha valami megszállott verziója lenne az *Idétlen időkhöz* című filmnek.

Mindig ott van a jobb kezében a fekete bögre valamilyen egészséges trutyival, a baljában pedig a Tom Ford aktatáska és az Armani ruhazsák, benne a rászabott háromrészes öltönyével.

Andrew rézvörös haja tökéletesen be van löve, bár *esküszöm*, hogy van ott valami természetes hullám a háttérben, ami folyton fenyegeti a makulátlan külsőre való törekvéseit. Biztos szörnyen idegesítő lehet. Engem viszont boldoggá tesz.

Lássuk, mit mondhatnék még az ősellenségemről?

Kemény, barátságtalan, tökéletesen borotvált arc.

Hideg és kifejezéstelen, sötétbarna szempár. Fekete sporttáska a vállára vetve.

Mondhatnám, hogy változatos az öltözéke – *gondolom* –, hiszen tényleg cserélgeti a fekete és a szürke edzőfelsőket. Ám tekintettel arra, hogy az összes *pontosan* ugyanolyan – mindkét szín illik a kigyúrt felsőtestéhez –, a változatosságért most nem adunk pontot.

Ugyanez igaz a teste alsó felére is. A nyáron viselt fekete rövidnadrág helyett testhezálló fekete melegítőalsót visel – így, hogy

nyakunkon az október –, de mindegyik fekete és Nike, úgyhogy ezért sem jár a pont.

A cipő viszont...

Kétszer is megnéznem.

Lám, lám, lám...

A szokásos fekete edzőcipő helyett hősünk lábbelije *piros*. Nem tudom, hogy nem vettem eddig észre.

Vigyorogva feljebb vándorol a tekintetem. Andrew szinte észrevehetetlenül az ég felé fordítja a szemét, jelezve, hogy észrevette, ahogy vizslatom, de ez cseppet sem hozza zavarba.

– Vásárolni voltál, Dorothy! – kiáltom vidáman.

Rám mered.

– Nem járok vásárolni.

Hát persze hogy nem. Az túlonítul komolytalan tevékenység.

– Nem, most már értem – mutatok a lábára. – Nyilván Glinda neked adta őket.

Andrew a Rolexére pillant.

– Mennem kell. Szép napot, Mr. Ramirez.

– Önnek is, Mr. Mulroney – bólint Ramon tiszteletteljesen. – Kellemes edzést.

– Ja, kellemeset – teszem hozzá, majd megfordulok, és nézem, ahogy Andrew az épület ajtaja felé halad. – Mi a mai program? Futógép vagy csak végigszökdécselsz a sárga köves úton?

Andrew Mulroney, Öméltósága nem felel. Még csak meg sem fordul, mielőtt átkel a forgóajtón, és kilép a továbbra is sötét őszi reggelbe.

Most komolyan! Mondjátok, hogy nem volt legalább egy *picikét* szórakoztató, még az istentelenül korai óra ellenére is.

Ramonhoz fordulok, akinek már megint ott a kezében a fánkja.

– Nem muszáj ám kinyalni a fenekét.

Ramon épphogy elmosolyodik.

– De igen, ha karácsonyi bónuszt akarok.

Tettetett sértődéssel a mellkasomra teszem a kezem.

– Az *enyémet* sem nyálja ki, mégis adok karácsonyi bónuszt.

– Tisztelettel, Ms. Watkins, ön egy kicsit különbözik a többi itt lakótól.

– Ez azt jelenti, hogy mostantól Georgie-nak fog hívni? – kérdezem reménykedve.

Ramon mosolya kiszélesedik.

– Kellemes reggelt, Ms. Watkins!

Felsóhajtok.

– Gondoltam. – Odatolom neki a dobozt. – Adjon belőle a többieknek is, amikor megérkeznek. És ne felejtsem el egyet hazavinni Martának is!

– Úgy lesz, és köszönöm.

Lerántom a vörösfonya-színű táskámat a pultról, és a lift felé kezdek hátrálni az égisz érő Jimmy Choo cipőmben.

– Kellemes „hétvégét” – köszönök el, mivel tudom, hogy ma kedd van, és Ramon szerdán és csütörtökön nem dolgozik.

Amikor belépek a liftbe, a nyolcvanhatodik emelet gombja már világít, hála Ramon kedvességének és az épület lenyűgöző technikájának. Boldogan felsóhajtok. Már alig várom, hogy ágyba dőljek, és aludjak pár órát. Csak négyre kell a fodrászhoz érnem.

Egy pillanatra az agyamba villan a lehangoló gondolat, hogy a napom legizgalmasabb részén már túl is vagyok... De elhessegetem.

Georgie

Kedd délután

— **M**IT CSINÁLUNK MA, SZÍVEM? CSAK A SZOKÁSOSAT?
Rámosolygok a lányra, aki kihozta a pohár pezsgőt, mielőtt Stefan felé fordítom a figyelmem, a pasira, aki három éve a fodrászom.

– A szokásosat – kortyolok bele a Moët et Chandonba. – Egy icipici az aljából, hogy a végeket felfrissítsük, és a mézszínű csíkokon is fussunk át.

Nem akarok beképzeltnek tűnni. De *ha* mégis az lennék...

A hajam egyértelműen a legjobb bennem.

Nos, az igazat megvallva, nem vagyok lélegzetelállítóan csinos. Vonzó, persze, de nem áll meg tőlem a forgalom, mint ahogy mondjuk az anyámtól. Mindenem a helyén van, meg ilyesmi. De a mellem, a fenekem, a szemem, a szám... többé-kevésbé átlagosak.

Úgyhogy, bár nem úgy *ébredek*, mint egy Park Avenue-i hercegnő, de ha az anyádnak szépségbirodalma van, akkor korán megtanulod,

hogyan kell eligazodni a kontúrpalettán és a Tom Ford szemhéjpúderek között.

De a hajam? Nos, egy kicsit feljavítom a melírrrel, de a hajam *nagy-részt* én vagyok. Hosszú, dús és csillogó. Tavaly az egyik netes pletykaoldal, a *Page Six* konkrétan az én jellegzetes „fahéjas cukros” hullámainkat ítélte a követendő frizurának. A cikknek hála Stefanhoz egy rakás új vendég jött azzal, hogy „a Georgie”-t akarja.

Most bizonyára forgatjátok a szemeteket. De komolyan! Ismerjétek el, hogy egy *kicsit* azért király, amikor rólad neveznek el egy frizurát. Mármint, ez Jennifer Anistonnak is nagy löketet adott, nem?

Miközben Stefan felviszi a festéket a hajamra, szóba kerül, hogy vajon ki lesz a következő csaj a „Nagy Ő”-ben, aztán az asszisztense odahoz nekem egy jó nagy kupac *Us Weeklyt*, amit átlapozhatok, amíg a festék befogja a hajamat. Miután végigpásztáztam a „Kinek áll jobban?” szekciót (mindig Beyoncénak), előveszem a telefonom, és nekiállok megtervezni az estémet.

Lesz egy kiöltözős adománygyűjtő bál a Metben, de valószínűleg ott lesznek a szüleim is, és nem vagyok abban a hangulatban, hogy anyámat hallgassam, miközben a ruhámat kritizálja, apu pedig két-ségbeesetten próbál belerángatni a kollégáival folytatott üzleti csevejbe. *Passzolom.*

A Babbóban egy barátom barátjának a szülinapi vacsorája lesz, de ő az a fajta lány, aki jobban szereti kibeszélni azokat, akiket alig ismer, mint *valójában* megismerni őket. Most ehhez sincs kedvem.

Az ajkamba harapva eltöprengek Evan üzenetén. Dögös pasi. Egyszer-kétszer összekavarodtunk pár hónapja, és biztos vagyok benne, hogy a „csináljunk valamit nálam” az udvarias verziója, hogy meg-invitaljon egy kis hempergésre. És mivel jó hosszú ideje nem volt részem ilyesmiben...

Hmm, nem. Ehhez sincs most kedvem.

Írok a legjobb barátnőmnek. Marley Hamlen apja magánbefektető, aki többé-kevésbé leigázta az egész Szilícium-völgyet, mielőtt New Yorkba költözött. Marley az én jobbkezem, amióta harmadikban átiratkozott a Trinitybe, és orrba vágta Sena Corlint, miután Sena „újjgazdagnak” nevezte Marley-t.

Ki *ne akarna* magának egy ilyen temperamentumos csodalányt legjobb barátnőnek?

(És Senát sem kell azért sajnálni! Tizenhat évesen eltűnt egy hétre, majd lényegesen előnyösebb orral tért vissza. Mindenkinek azt mondta, hogy azért, mert Marley ütése miatt elferdült az orrnyerge. Most pedig egyszerre: mindenki vonja fel kétkedően a szemöldökét!)

Na, de hol is tartottam? Jaj, igen. Marley-nak akartam írni.

Visszajöttél már a városba? Van terved estére?

Végigpörgetem a magazint, amíg azt várom, hogy Marley visszaírd, hogy hazatért-e az unokatestvére vegasi lánybúcsújáról.

Itt vagyoooooooook – írja Marley. – Mindenképp elmennék valahova, de velem csak vacsorára számolj, éjszakára semmiképp. Vegasban majdnem meghaltam! Mikor lettünk ilyen ÖREGEK?

A 22 óta lejtmenetben vagyunk. Ennék valami husit. STK? Wolfgang? Del Frisco?

Marley gondolkodós képű emoji-t küld vissza, majd azt, hogy:

Del Frisco. Ha elég korán megyünk, elcsíphetünk pár szexi, öltönyös pasit, akik beugranak munka után.

Mi van Jonnal?

A tetoválóművésszel amolyan se veled, se nélküled, vonatkatasztrofához hasonló kapcsolata van Marley-nak, akivel egész biztos csak azért találkozgat, hogy felidegesítse vele az apját. Ha a szerelmi életéről van szó, Marley huszónéhétfől hirtelen tizenhárom éves lesz.

Megcsalt. Megint. Továbblépek. Egy rendes, határozott felnőttre van szükségem, aki szerint a körömrágás nem számít szépítkezésnek.

Fúj! Este egy kis martinival megoldjuk a problémát. 7?

Tökély – erősíti meg Marley, amit egy puszit dobó emoji követ, ez nála annyit jelent, hogy „vége a beszélgetésnek”.

Elteszem a telefonom, amikor Stefan asszisztense odajön, hogy lemossa a festéket a hajamról, aztán a következő fél órában, míg a hajvégeimet vágja, Stefan meg én azt elemezzük, hogy vajon a pasija azért nem akar beleegyezni abba, hogy a dolgozószobájukból baba-szoba legyen, mert *soha* nem akar gyereket, vagy csak *most még nem* akar gyereket.

Határozottan amellet teszem le a voksom, hogy *csak kérdezze meg*, Stefan viszont mereven ragaszkodik a *majd feltöröm az e-mail-fiókját* megközelítéshez. Igen. Az úgy egészséges.

Magamnak általában laza hullámos hajat csinállok egy sütővassal, de Stefan jobban szereti szuperegyenesre és simára szárítva, úgyhogy hagyom, hadd tegye a dolgát. Mire végzünk, elmúlt hat. Épp annyi időm marad, hogy elintézzek gyorsan valamit, mielőtt elindulok az étterembe.

A szalon, ahova járok – a John Barrett – szerencsére épp a Bergdorf Goodman tetején helyezkedik el. Cicomázás meg vásárlás egy helyen – ez maga a mennyország.

A babaosztály felé veszem az irányt, ami kezd egyre ismerősebb lenni, mivel egyre több és több barátnőm állt neki gyerekeket potyogtatni.

Megveszem azt a Burberry rugdalózót, amit ma reggel említettem Ramonnak.

Andrew Mulroney rosszindulatú megjegyzése ellenére a babák és a dizájerholmik kapcsolatáról, mind tudjuk, hogy ez nem *egészen* a babákról szól. Hanem az anyukákról. És Marta imádni fogja, ha ilyet kap a lánya, ebben biztos vagyok.

- Ajándékcsomagolást kér? – kérdezi a lány a pult mögött.
- Igen, köszönöm. És van olyan kis kártyájuk a doboz mellé?
- Természetesen.

Míg a lány halvány levendulába csomagolja a rugdalózót, előhalászok egy tollat a táskámból, és elvgyorodom, ahogy megszáll az ihlet.

Ramon & Marta,

*A drágaságos hercegnőjüknek, aki kétségtelenül
ugyanolyan csodás lesz belül, mint kívül. Akárcsak a szülei.
Gratulálunk, és a legjobbakat kívánjuk az egész családnak,
Georgie Watkins & Andrew Mulroney*

Még szélesebb mosolyra húzódik a szám, ahogy beleteszem a kártyát egy apró borítékba, és ráírom Ramon nevét az elejére. Jaj, bár csak láthatnám Andrew arcát, amikor Ramon megköszöni neki ezt a túlázott babaruhát!

Megadom a lánynak a címemet, ahova kiszállíthatják a csomagot, hogy ne kelljen egész este magammal cipelnem, a következő pár percet pedig azzal ütöm el, hogy a Dior új rúzs kollekcióját nézegetem a kozmetikai részlegen. Aztán leintek egy taxit.

– A negyvenkilencedik és a hatodik sarkára, legyen szíves – húzom be az ajtót. Megszokásból a számon át veszem a levegőt, mivel a New York-i taxik előszeretettel árasztanak olyan szagot, amit a sofőr ebédelt.

Lassan haladunk, tekintve, hogy csúcsidőben próbálok átjutni a belvároson, de nem bánom. Egész életemben Manhattanben éltem, leszámítva azt a négy évet, amíg megszereztem a közgazdasági diplomámat a Brownon. Tudom, hogy örülségnek hangzik, de eddig még nem sikerült ráunnom a városra.

Jó, persze a nyarak durvák, és Hamptonsba szoktam visszavonulni, amikor a felforrósodott szemét szaga az épelméjűségemet veszélyezteti. És nyilván eszembe sem jutna karácsonykor a Rockefeller Center, vagy szilveszterkor a Times Square közelébe menni. Azonban többnyire egyetlen nap sem telik el úgy, hogy ne lépnek ki a városba, a személyes kis játszóteremre, és baromi szerencsés vagyok, hogy itt lehetek.

Csak hát... Csakhogy...

Hmm. Mostanában olyan furcsa érzésem van, hogy hiányzik valami. Persze, tudom, a világ a lábaim előtt hever, és egy csomó barátom van, meg több pénzem, mint amit el tudnék költeni, és a hét

bármelyik estéjén, bármelyik menő étterembe vagy klubba bejutok, ahova csak akarok.

Jó, tudom. Néha még saját magamat is idegesítem.

És az az igazság, hogy mostanában egy kicsit nyomottnak érzem magam.

Nem a város, vagy az emberek a gond. Hanem *én*.

Az utóbbi időben még az sem enyhítette az érzést, hogy jóteknokodom.

Vörös körmeimmel az ülésen kopogok. Hetek óta ezt csinálom. Fontolóra kéne vennem, hogy valódi munkát szerezzek. Egy kilenc-től ötig tartó munkát, ahol az időmet fizetésre válthatom, és főnököm is van...

Na jó, most komolyan? Nem fogok hazudni – ez elég bénán hangzik.

Szeretem magamnak beosztani az időmet.

Szeretem a saját dolgomat csinálni. Szeretek segíteni anyunak a divatbemutatóin, még ha csak egy pillanattal előbb is szól róla. Szeretem, hogy van egy csomó szabadidőm, amikor segíthetek adománygyűjtéseket szervezni. És igen, szeretem, hogy bármikor elmehetek vásárolni, amikor csak úgy tartja kedvem.

Viszont a vásárlások, fodrász, italok és vacsorák meg még több ital és tánc végtelenített ismétlése...

Kezdek ráunni. Vagy kezdek *kiöregedni* belőle.

Az egészben az a legidegesítőbb, hogy határozottan meg tudom mondani, mikor ültették a fejembe az elégedetlenség magját, szinte másodpercre pontosan. Azon a napon, amikor beköltöztem a házba, és megismertem Andrew Mulroney Öméltóságát, valamint az ő állandó csatlósát, a *mély megvetést*.

Addig teljesen megfelelt nekem az életem, amíg el nem kezdtem az ő szemüvegén át nézni, és most... Hát, most nem is tudom.

Most már értitek, miért nem bírom a srácot. Minden olyan jól ment, ő meg tönkreteszi azzal, ahogy folyton a homlokát ráncolja.

A telefonomon lévő alkalmazással fizetem ki a sofőrt. A Del Frisco munka utáni nyüzsgéssel van teli. Marley-t keresem a bárpult mellett.

Szinte azonnal kiszúrom, egy jóképű, szőke pasival beszélget, aki szénfekete öltönyt visel. Megfordul a fejében, hogy adok neki pár percet, hogy bevesse magát, azonban jobban szemügyre véve azt látom, hogy jobban érdekli az olajbogyó a martinijében, mint bármi, amiről az a fickó szövegel.

– Á! – ragyog fel a szeme, amikor meglát. – Hát itt vagy!

Odaint magához, és miután légpszít váltunk, szépen rámosolygok a pasira, aki a Marley melletti bárszéket foglalja.

Az ő mosolya nem olyan ragyogó, de mentségére szóljon, hogy nem viselkedik bunkón. Egy elmormogott „Jó étvágyat a vacsorához!” mondattal odébb áll.

– Mesés ruha – fordulok ismét Marley felé, és már meg is feledkezem az öltönyösről.

– Kösz! Új – pillant le Marley a magasított nyakú, vállban kivágott tengerészkék, kötött ruhára. Pontosan tudja, hogy a szín tökéletesen kiemeli a szemét. A szabás kellően érdekes ahhoz, hogy modern legyen, mégis elég klasszikus, hogy passzoljon Marley csakis rá jellemző megjelenéséhez, ami hajaz kissé Betty Draperére a *Mad Men* első évadában. Marley-nak még szőke bubifrizurája is van, bár ő simán és egyenesen hordja, és az álla alá ér, nem úgy, mint Betty hajlakkozott, hatvanas évekbeli haja.

– Fodrásznap! Tetszik – mutat a hajamra a martinijével, állával pedig a pultos felé biccent.

– Belvedere martinit kérek olajbogyóval – mosolygok.

A srác visszamosolyog.

– Nem bonyolítják túl.

Marley meg én szinte mindig ugyanazt az italt rendeljük, bár az évek során azért fejlődött az ízlésünk. Eleinte mindig a legédesebb italt kértük, ami a kínálatban szerepelt; aztán következett a pezsgős korszak, amit nyáron a margariták követtek. Most pedig a vodka martini.

– Úristen! – Marley a karomra fonja az ujjait, és izgatottan dobolni kezd rajtam. – Nem fogod kitalálni, ki van itt.

Kérdőn felvonom a szemöldököm, miközben belekortyolok az italomba. Úgyis elmondja, anélkül, hogy egy szót is szólnék.

– Liv Dotson.

– *Komolyan?* – Kicsit kihúzom magam. – Látsz kamerákat?

Marley-hoz és hozzám hasonlóan Liv Dotson is egy huszoneves lány a felső tízezerből. Azonban míg Marley-ról meg rólam csupán időnként tesz említést a *Page Six*, és olyankor is többnyire a nálunk híresebb szüleink (esetleg néha-néha a hajam) kapcsán, Liv Dotson inkább úgy híres, mint Kardashianék. Azért híres, mert híres.

Egy gyönyörű, vörös hajú nő, aki belekóstolt a modellkedésbe, saját ruhakollekciója van, és a hírnevére rátett még egy lapáttal, hogy néhány éve hozzámment a New York Yankees középkülső játékosához. Mostanra saját valóságshow-juk van *Live, Love, Liv* címmel, amit jóval nagyobb lelkesedéssel nézek, mint amire büszke vagyok.

Livel pár éve még elég közel álltunk egymáshoz, de Marley és ő egy ideig ugyanarra a pasira hajtottak, ami feszültségekhez vezetett. Mivel én Marley csapatában eveztem, Liv tőlem is távolságot tartott.

Barátságos, de nem sok reményt fűzök hozzá, hogy szerepelhetek egy rövid jelenet erejéig a műsorában.

– Nincsenek kamerák – jelenti Marley, és a nyakát nyújtogatja, hogy jobban lásson.

Épp amikor megfordulnék, hogy magam is szemügyre vegyem a helyzetet, az étterem alkalmazottja odalép hozzánk, és közli, hogy elkészült az asztalunk.

– Tökély. – Marley odaejt pár bankjegyet a pultosnak. – Ablak melletti asztalt kértem, úgyhogy pont Liv asztala mellett fogunk el-sétálni. Odaköszönhetünk. Előbb-utóbb el kell ásní a csatabárdot, nem igaz?

Követjük a pincérnőt. Még mindig Liv vörös haját keresem, hát-ha én is észreveszem végre.

– Ó. Te. Jó. Ééég! – szisszen fel Marley, és a szabad kezével megragadja a karomat. – *Nem fogod kitalálni, kivel vacsorázik!*

– A megbotránkozott hangnemből ítélve nem a férjével – állapítom meg a tömeget pásztázva. Igyekszem nem túl látványosan szag-lászni.

– Öhm, mit szólnál a város leghíresebb válóperes ügyvédjéhez?
Leesik az állam.

– *Nem!* Az nem lehet, hogy elválnak. Olyan boldogok!

– Nyilván nem azok – motyogja Marley.

Még mindig abban reménykedem, hogy Marley téved, amikor belém hasít a gondolat.

– Várj. *Várj!* – suttogom élénken. – Honnan tudod, hogy ki a leg-híresebb válóperes ügyvéd New Yorkban? Ki az?

– Öhm, azért, mert olvasom a *TMZ*-t, akárcsak minden valami-revaló polgár ebben a városban. És azért, mert ő is legalább olyan hí-res, mint maguk a celebek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nem. *Nem.* Már azelőtt tudom a nevét, mielőtt Marley-nak lehetősége nyílna válaszolni.

A gyönyörű Liv Dotsonnal szemben Andrew Mulroney ül. Ömértósága.